

Ufku Görmek İsteyen Çocuk

Jean Giono 30 Mart 1895'te Provence bölgesindeki Manosque'ta doğdu. Ortaöğrenimini tamamladıktan sonra bankada memur olarak çalışmaya başladı. Ocak 1915'te askere çağrıldı. En yakın arkadaşını savaşta kaybetti ve savaşın dehşeti onu ömrü boyunca derinden etkiledi. Sonrasında hep barışı savundu. 1920'de çocukluk arkadaşı Élise'le evlendi. Bu evlilikten Aline ve Sylvie adında iki kızları oldu. 1930'da çalıştığı banka kapanıp ona başka bir yerde iş teklif edildiğinde, o şehirde kalmayı ve kendini edebiyata adamayı seçti. Yazarlık kariyeri 1929'da yayımlanan ve hem okurlar hem de eleştirmenler nezdinde büyük başarı kazanan *Colline* ile başladı; ardından 1930'da *Regain* geldi. 1950'li yıllarda ise *Un hussard sur le toit* ve *Angelo* gibi eserlerle başarısını pekiştirdi. Doğa, eserlerinde önemli bir yer tuttu. Özellikle ağaçları her zaman çok sevdi. Jean Giono 9 Ekim 1970'te hayatını kaybetti.

François Place 1957'de doğdu. École Estienne'de öğrenim gördü, sonra Gallimard Jeunesse'te Découverte Cadet koleksiyonu için ilk illüstrasyonlarını yaptı. Birçok kitap resimledi. Place çizerliğinin yanı sıra kitaplar da kaleme aldı: *Les derniers géants* (Casterman), *Le vieux fou de dessin* (Gallimard Jeunesse), *Atlas des géographes d'Orbae* (Casterman/ Gallimard Jeunesse). Çizimleri pek çok önemli yazarın pek çok önemli metnine eşlik etti.

Goncagül Artam Saint Benoit Fransız Lisesi'ni ve Boğaziçi Üniversitesi Türk Dili Edebiyatı Bölümü'nü bitirdi. Hacettepe Üniversitesi Tarih Bölümü'nde yüksek lisansını, Université de Provence'ta ikinci yüksek lisansını (DEA) yaptı ve doktorasını tamamladı. Çeşitli üniversitelerde dersler verdi. Bilimsel makale ve bildirilerin yanı sıra, çeviri çalışmalarını sürdürüyor.

Jean Giono'nun
YKY'deki kitapları

Ufku Görmek İsteyen Çocuk (2026)

JEAN GIONO

Ufku G6rmek İsteyen Çocuk

Çeviren
Goncagöl Artam

Resimleyen
François Place

YAPı KREDİ YAYINLARI

Ovalar ülkesinde yaşayan bir çocuk vardı. Her pazar öğleden sonra babasıyla birlikte çitlerle çevrili yollarda dolaşmaya çıkardı. Orman asmaları ile alıç ağaçlarının oluşturduğu duvarlar arasında saatlerce yürürlerdi. Onları çevreleyen ülkeyi görme arzusuyla doluydu içleri her zaman.

Aslında, o uzun gezintilerde, manzarayı engelleyen bu çitlerin artık var olmadığı bir yere ulaşmanın umudunu taşırlardı hep. Ama buradan çıkmayı asla başaramazlardı. Alıçların çevrelediği bir yol yüksek orman asmalarının çevrelediği bir yola ve sonra da sık yapraklı küçük akçaağaçların sıralandığı bir başkasına çıkardı. Sonra o da yine etrafında alıçların olduğu başka bir yola çıkar ve bu böyle devam ederdi. Bir süre sonra sabırları tükenir ve inekler için açılmış gedikleri kullanarak çitlerin öte tarafına geçmenin bir yolunu bulurlardı. Ancak kendilerini köy meydanından daha büyük olmayan ve yine kavak, titrek kavak ve söğütten oluşan yüksek ağaç sıralarıyla çevrili bir yeşil otlak parçasının karşısında bulurlardı sadece.

“Saçmalık” diyordu küçük çocuk, “Haydi çayırı aşıp ağaçların öbür tarafında ne olduğunu görmeye gidelim.”

Öyle de yaptılar ama öte tarafta kavak, titrek kavak ve söğütten oluşan yüksek ağaç sıralarıyla çevrili bir yeşil otlak parçası vardı yine. Sonunda

